

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 16 listopada 2009 r.

DESiWM/DEC-1146/42078/09

Dotyczy sprawy: DESiWM-41-23/09

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 48 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie przez L, z siedzibą w Warszawie, danych osobowych do:

- 1) R1, z siedzibą w Australii,
- 2) R2, z siedzibą w Australii,
- 3) L, z siedzibą w Kanadzie,
- 4) R1, z siedzibą w Kanadzie,
- 5) R2, z siedzibą w Kanadzie,
- 6) R1, z siedzibą w Chinach,
- 7) R2, z siedzibą w Chinach,
- 8) R, z siedzibą w Indiach,
- 9) E, z siedzibą w Japonii,
- 10) E, z siedzibą w Singapurze,
- 11) R, z siedzibą w Singapurze,
- 12) L, z siedzibą w Republice Południowej Afryki,
- 13) R, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki,
- 14) E, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki,

na podstawie zastosowanych

- 1) alternatywnych standardowych klauzul umownych stanowiących załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2004/915/WE z dnia 27 grudnia 2004 r. zmieniająca decyzję Komisji

- Europejskiej 2001/497/WE w zakresie wprowadzenia alternatywnego zestawu standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich, na mocy dyrektywy 95/46/WE (Dz.Urz. WE L 385/19, z 29.12.2004), oraz
- 2) standardowych klauzul umownych stanowiących załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2002/16/WE z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania przetwarzającym dane mającym siedzibę w państwach trzecich (Dz.Urz. UE L 006, z 10.01.2002),
-
1. **wyrażam zgodę na przekazanie danych osobowych do wyżej wymienionych odbiorców danych w Australii, Chinach, Indiach, Japonii, Singapurze, Republice Południowej Afryki, oraz w Stanach Zjednoczonych Ameryki;**
 2. **umarzam postępowanie w zakresie wyrażenia zgody na przekazanie danych do wyżej wymienionych odbiorców w Kanadzie.**

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej Generalnym Inspektorem, wpłynął wniosek złożony przez L, z siedzibą w Warszawie, zwanej dalej Wnioskodawcą lub Spółką, o udzielenie zgody na przekazanie danych osobowych do:

- 1) R1, z siedzibą w Australii,
- 2) R2, z siedzibą w Australii,
- 3) L, z siedzibą w Kanadzie,
- 4) R1, z siedzibą w Kanadzie,
- 5) R2, z siedzibą w Kanadzie,
- 6) R1, z siedzibą w Chinach,
- 7) R2, z siedzibą w Chinach,
- 8) R, z siedzibą w Indiach,
- 9) E, z siedzibą w Japonii,
- 10) E, z siedzibą w Singapurze,
- 11) R, z siedzibą w Singapurze,
- 12) L, z siedzibą w Republice Południowej Afryki
- 13) R, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki,
- 14) E, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki, zwanych dalej Odbiorcami.

Uzasadniając złożony przez siebie wniosek Spółka poinformowała, że przekazywanie danych ma odbywać się na podstawie zastosowanych:

- 1) alternatywnych standardowych klauzul umownych stanowiących załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2004/915/WE z dnia 27 grudnia 2004 r. zmieniająca decyzję Komisji Europejskiej 2001/497/WE w zakresie wprowadzenia alternatywnego zestawu standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich, na mocy dyrektywy 95/46/WE (Dz.Urz. WE L 385/19, z 29.12.2004), zwanej dalej decyzją Komisji 2004/915/WE, oraz
- 2) standardowych klauzul umownych stanowiących załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2002/16/WE z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania przetwarzającym dane mającym siedzibę w państwach trzecich (Dz.Urz. UE L 006, z 10.01.2002), zwanej dalej decyzją Komisji 2002/16/WE.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w toku którego zwrócono się do Wnioskodawcy o złożenie wyjaśnień, Generalny Inspektor ustalił, co następuje:

- 1) Spółka przesłała wraz z wnioskiem o przekazanie danych dwie umowy o przekazaniu danych:
 - a. umowę pomiędzy administratorami danych, zwaną dalej „Umową pomiędzy administratorami”, której treść odpowiada alternatywnym standardowym klauzulom umownym stanowiącym załącznik do decyzji Komisji 2004/915/WE, z wyjątkiem klauzuli nr 5 p.t. „Odpowiedzialność i prawa strony trzeciej”; brakowało w niej odnośnika do pkt 3.5 dot. udostępniania kopii klauzul osobom, których dane dotyczą, lub beneficjentom,
 - b. umowę powierzenia przetwarzania danych, zwaną dalej „Umową powierzenia”, której treść odpowiada standardowym klauzulom umownym stanowiącym załącznik do decyzji Komisji 2002/16/WE;
- 2) pismem z dnia 1 października 2009 r. o sygn. DESiWM-41-23/09/35766 Generalny Inspektor zwrócił się do Wnioskodawcy o przesłanie „Umowy pomiędzy administratorami”, w których klauzula o odpowiedzialności wobec stron trzecich zawiera wszystkie odnośniki lub o wskazanie, że przesłana umowa jest jedynie wzorowana na standardowych klauzulach umownych, i że podlega ocenie adekwatności zapewnianej ochrony;
- 3) w odpowiedzi na pismo, o którym mowa w pkt 2), pismem z dnia 21 października 2009 r. Wnioskodawca przesłał do Generalnego Inspektora nową „Umowę pomiędzy administratorami”, której klauzula nr 5 p.t. „Odpowiedzialność i prawa strony trzeciej”

zawierała wszystkie odnośniki; zatem w pełni odpowiada alternatywnym standardowym klauzulom umownym stanowiącym załącznik do decyzji Komisji 2004/915/WE;

4) przekazywane dane dotyczą pracowników Spółki;

5) przekazywane będą następujące kategorie danych osobowych:

- a. *informacje o zatrudnieniu*: informacje dotyczące obecnych i poprzednich stanowisk pracowników, wykonywania pracy oraz możliwości zawodowego rozwoju w przyszłości,
- b. *informacje dotyczące wykształcenia i szkoleń*: informacje dotyczące wykształcenia pracowników, celów i działań związanych z ich rozwojem zawodowym,
- c. *inne informacje osobiste*: informacje takie jak nazwiska pracowników, fotografie, znajomość języków obcych, obywatelstwo

(szczegółowe informacje o kategoriach i zakresie zostały przedstawione w załączniku nr 2 do pisma Wnioskodawcy z 30 czerwca 2009 r.);

6) zgodnie z postanowieniami „Umowy pomiędzy administratorami”:

- a. przekazanie danych jest niezbędne dla umożliwienia sporządzania sprawozdań oraz dostępu do danych, które będą rozpatrywane przy podejmowaniu decyzji dotyczących rozwoju pracowników,
- b. przekazywane dane mogą być ujawnione jedynie upoważnionym użytkownikom bazy danych „...”;

7) zgodnie z postanowieniami „Umowy powierzenia”:

przekazanie danych jest niezbędne do przeglądu danych pracowników w celu porządkowania danych oraz wyciągania danych jako jeden z wielu czynników w sprawie decyzji dotyczących przyszłych przesunięć personalnych;

8) przekazanie danych będzie się odbywało zarówno pomiędzy administratorami jak i na zasadach ich powierzenia w rozumieniu art. 31 ustawy;

9) zgodnie z wyjaśnieniami Wnioskodawcy:

- a. dla potrzeb niniejszego transferu danych Spółka nie występuje w charakterze przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu art. 31a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, podmiotów spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego należących do grupy R,
- b. dane pracowników są przechowywane wyłącznie przez okres faktycznego zatrudnienia plus 1 rok po jego zakończeniu; następnie są one usuwane z systemu,

- c. dla potrzeb podjęcia starań o uzyskanie wizy w przypadku planowanego przesunięcie pracownika zagranicę nie będą przetwarzane dane dotyczące narodowości, a jedynie informacje o obywatelstwie,
 - d. nie będą przetwarzane, w tym przekazywane, dane dotyczące „praw obywatelskich”, a w szczególności nie będą przekazywane informacje odnoszące się do np. ewentualnych ograniczeń praw obywatelskich, karalności, itd.,
 - e. system przetwarzania danych będzie fizycznie zlokalizowany w jednym z podmiotów grupy R w Stanach Zjednoczonych Ameryki,
- 10) „Umowa pomiędzy administratorami” i „Umowa powierzenia” dotyczą tych samych Odbiorców, tego samego celu oraz zakresu przekazywanych danych; ww. umowy są odmiennymi instrumentami prawnymi, rodzącymi różną odpowiedzialność prawną Spółki jak i Odbiorców; w związku z tym Spółka wyjaśniła, że:
- a. przekazywanie danych będzie odbywało się na zasadzie ich powierzenia, natomiast
 - b. raz w roku (podczas tzw. akcji „...” stworzonej na wewnętrzny użytek organu „...”, będącego częścią grupy R niektóre z osób, których dane osobowe są zgromadzone w systemie, będą przedmiotem specjalnego zainteresowania; w wyniku przeprowadzonej analizy może powstać potrzeba uzupełnienia, uaktualnienia danych osobowych, która może z kolei spowodować potrzebę wymiany, tj. transferu danych osobowych w celu dokonania wspomnianego uzupełnienia bądź zaktualizowania; w takiej sytuacji niezbędny może się okazać transfer takich danych osobowych pomiędzy Spółką a innym podmiotem grupy R; takie czynności stanowić będą transfer pomiędzy administratorami;
- 11) nie będą przekazywane dane szczególnie chronione w rozumieniu ustawy;
- 12) wykorzystywane systemy informatyczne spełniają wymogi rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. z 2004 r., Nr 100, poz. 1024), zwanego dalej rozporządzeniem;
- 13) dane osobowe będą przekazywane w czasie trwania umów z Odbiorcami, tj. do momentu ich rozwiązania.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor zważył, co następuje:

I. Stosownie do art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), zwanej dalej k.p.a., organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

W aktualnym stanie prawnym i faktycznym wniosek Spółki w zakresie przekazywania danych osobowych do wyżej wymienionych Odbiorców w Australii, Chinach, Indiach, Japonii, Singapurze, Republice Południowej Afryki oraz w Stanach Zjednoczonych Ameryki zasługuje na uwzględnienie. Należy wskazać, że zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy, przekazywanie danych osobowych do państwa trzeciego może nastąpić, jeżeli państwo docelowe daje gwarancje ochrony danych osobowych na swoim terytorium, przynajmniej takie, jakie obowiązują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przekazywanie danych osobowych do państwa trzeciego, które nie zapewnia takiego poziomu ochrony z zasady może nastąpić tylko wtedy, gdy zostaną spełnione dodatkowe przesłanki określone w art. 47 ust. 2 lub 3 ustawy. Natomiast, jeżeli w danym przypadku one nie zachodzą, to przekazywanie danych może mieć miejsce tylko po uzyskaniu zgody Generalnego Inspektora, pod warunkiem, że administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 48 ustawy).

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że Australia, Chiny, Indie, Japonia, Singapur, Republika Południowa Afryki oraz Stany Zjednoczone Ameryki z racji braku wystarczających uregulowań prawnych dotyczących ochrony danych osobowych, nie mogą być uznane za państwa zapewniające odpowiedni poziom ochrony danych osobowych, jak również w świetle zebranych materiałów dowodowych nie zachodzi żadna z przesłanek określonych w art. 47 ust. 2 lub 3 ustawy. W konsekwencji konieczne jest wyrażenie zgody przez Generalnego Inspektora.

Generalny Inspektor, rozpatrując wniosek o wyrażenie zgody na przekazywanie danych do państwa trzeciego, jest zobowiązany ustalić, czy administrator danych zapewnił odpowiedni poziom zabezpieczeń w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Ze względu na to, że zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony może wiązać się z przyjęciem odpowiednich zobowiązań umownych, Generalny Inspektor musi również przeanalizować odpowiednie postanowienia umowne.

Zadeklarowanie przez Spółkę zastosowania standardowych klauzul umownych, określonych decyzją Komisji 2004/915/WE oraz decyzją Komisji 2002/16/WE, powoduje konieczność porównania przez Generalnego Inspektora przyjętych przez Spółkę klauzul ze standardowymi klauzulami umownymi.

Podkreślenia wymaga, że standardowe klauzule umowne zatwierdzone przez Komisję Europejską stanowią narzędzie umożliwiające przedsiębiorcom przeprowadzanie międzynarodowych transferów danych przy jednoczesnym zapewnieniu niezbędnych wymaganych zabezpieczeń. Przewidziane zabezpieczenia wynikają w całości z postanowień i zobowiązań zapisanych w standardowych klauzulach umownych. Natomiast zmodyfikowane klauzule nie są już „standardowe” i w związku z tym przedsiębiorcy nie mogą korzystać ze specjalnego traktowania związanego ze klauzulami standardowymi.

Analiza umów wykazała, że przedstawione przez Spółkę klauzule są zgodne ze standardowymi klauzulami umownymi. Należy również stwierdzić, że przedstawione przez Spółkę środki organizacyjno-techniczne mające na celu zabezpieczenie danych osobowych stwarzają uzasadnione gwarancje ochrony przetwarzanych danych na poziomie nie gorszym niż na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

„Umowa pomiędzy administratorami” i „Umowa powierzenia” dotyczyły tych samych Odbiorców, tego samego celu oraz zakresu przekazywanych danych. Należy jednak pamiętać, że ww. umowy są odmiennymi instrumentami prawnymi, rodzącymi m.in. różną odpowiedzialność prawną Spółki jak i Odbiorców. W przypadku stosowania różnych umów pomiędzy tymi samymi stronami, w tym samym zakresie i celu niezbędne jest precyzyjne rozróżnienie pomiędzy nimi.

W przypadku „Umowy powierzenia” Spółka przekazując dane Odbiorcom nie traci przymiotu ich administratora. W przedmiotowej sprawie dochodzi do powierzenia przetwarzania danych osobowych w rozumieniu art. 31 ustawy. Pomimo tego, że podmiotowi, któremu powierzono przetwarzanie danych osobowych nie przysługuje status administratora danych, to ustawa nakłada na niego pewne obowiązki. Zgodnie z art. 31 ust. 2 ustawy, może on przetwarzać dane wyłącznie w zakresie i celu przewidzianym w umowie. Natomiast odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów ustawy z zasady spoczywa na administratorze danych, co nie wyłącza odpowiedzialności podmiotu, który zawarł umowę, za przetwarzanie danych niezgodnie z tą umową. W konsekwencji, pomimo przekazania danych osobowych Odbiorcom, Spółka nadal będzie ponosiła odpowiedzialność za zgodność z prawem przetwarzania powierzonych danych osobowych.

Odmienne traktuje się „Umowę pomiędzy administratorami”. Wspomnienia wymaga fakt, że w przypadku kwalifikowanej formy przetwarzania danych, jaką jest przekazanie danych do państwa trzeciego, zachodzi także konieczność spełnienia jednej z przesłanek legalności przetwarzania danych, wymienionych w art. 23 ust. 1 lub art. 27 ust. 2 ustawy. Ustawa wprowadzając w swym rozdziale 7 (art. 47 i 48) szczególny reżim dotyczący przekazywania danych osobowych do państw trzecich, nie wyłączyła zastosowania w takich wypadkach

pozostałych przepisów ustawy. Przepisy art. 47 i 48 ustawy wprowadzają bowiem jedynie dodatkowe wymogi, które należy spełnić, gdy zamierza się przekazywać dane osobowe do państwa trzeciego. Konieczność ich wypełnienia nie zwalnia administratora danych z pozostałych obowiązków nałożonych na niego przepisami ustawy. A zatem w przypadku kwalifikowanej formy przetwarzania danych, jaką jest przekazanie danych do innego administratora danych, który ma siedzibę w państwie trzecim, zachodzi konieczność spełnienia jednej z przesłanek legalności przetwarzania danych, wymienionych w art. 23 ust. 1 lub art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych. W szczególności, co do zasady, przekazywanie danych osobowych pracowników przez pracodawcę innemu podmiotowi wymaga uprzedniego wyrażenia zgody przez pracowników.

W tym miejscu podkreślić należy, że decyzja Generalnego Inspektora w przedmiocie wyrażenia zgody na przekazywanie danych osobowych do państwa trzeciego nie legalizuje wcześniejszego przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, które ewentualnie miałyby miejsce przed datą wydania decyzji w sprawie. W konsekwencji, rozpoczęcie operacji przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego może nastąpić dopiero po wydaniu stosownej decyzji przez Generalnego Inspektora. Niniejsza decyzja upoważnia Spółkę do przekazywania danych osobowych do Australii, Chin, Indii, Japonii, Singapuru, Afryki Południowej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki jedynie na warunkach określonych w złożonym wniosku.

Podkreślenia również wymaga konieczność poinformowania osób, których dane dotyczą, o fakcie przekazywania ich danych osobowych do państw trzecich oraz o Odbiorcach danych w tych państwach. Należy wyraźnie stwierdzić, że wypełnienie powyższego obowiązku przez Spółkę ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia realizacji uprawnień przez osoby, których dane dotyczą.

Generalny Inspektor wyjaśnia, że niniejsza decyzja upoważnia Spółkę do przekazywania danych osobowych jedynie na warunkach określonych złożonym wnioskiem. Jednocześnie, poza zakresem niniejszego rozstrzygnięcia jest kwestia spełnienia przez Spółkę pozostałych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że w przypadku zastosowania alternatywnego zestawu klauzul umownych decyzja Komisji wprowadza możliwość zastosowania dalej idących sankcji niż było to przewidziane w decyzji 2004/915/WE Komisji Europejskiej z dnia 15 czerwca 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych w związku z przekazywaniem danych osobowych do państw trzecich na podstawie Dyrektywy 95/46/WE (Dz.Urz. WE L 181/19, z 4.07.2001). Należy jedynie zaznaczyć, że w celu zapobieżenia nadużyciom mogącym wynikać ze zwiększenia elastyczności alternatywnego zestawu klauzul wzorcowych, organy ochrony danych osobowych mają szerszą możliwość zakazania lub zawieszenia transferu danych w przypadku, gdy

przekazujący dane odmówi podjęcia stosownych kroków w celu realizacji zobowiązań umownych dotyczących odpowiedzialności odbiorcy danych lub odbiorca odmówi współpracy w dobrej wierze z właściwymi organami ochrony danych osobowych w zakresie ochrony danych osobowych.

II. Stwierdzić należy, że w myśl art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Bezprzedmiotowość postępowania w rozumieniu powołanego przepisu oznacza, iż brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przyczyny bezprzedmiotowości mogą powstać na skutek faktów naturalnych lub na skutek zdarzeń prawnych. Klasyczna postać bezprzedmiotowości postępowania ujawni się wtedy, gdy przedmiot rozstrzygnięcia w sprawie faktycznie i prawnie nie istnieje.

W odniesieniu do postępowań toczących się na podstawie art. 48 ustawy o ochronie danych osobowych o ich bezprzedmiotowości można mówić w szczególności wtedy, gdy państwo trzecie, do którego mają być przekazane dane osobowe zapewnia odpowiedni poziom ochrony. W takiej sytuacji Generalny Inspektor jest obowiązany umorzyć toczące się postępowanie. Na konieczność wydania takiego rozstrzygnięcia wskazuje się również w literaturze przedmiotu (por. np. G. Sibiga, *Postępowanie w sprawach ochrony danych osobowych*, Dom Wydawniczy ABC 2003, s. 205).

Biorąc pod uwagę, że złożony przez Spółkę wniosek wśród Odbiorców danych wskazuje podmioty mające siedziby w Kanadzie, zauważyć należy, iż Komisja Europejska na mocy art. 25 ust. 6 Dyrektywy jest uprawniona do stwierdzenia w drodze decyzji, że dane państwo trzecie zapewnia odpowiedni stopień ochrony, co wynika z jego prawa krajowego lub międzynarodowych zobowiązań, jakie państwo to przyjęło, szczególnie po zakończeniu negocjacji z Komisją Europejską, w zakresie ochrony życia prywatnego i podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Uznanie przez Komisję Europejską danego państwa za zapewniające odpowiednią ochronę jest równoznaczne z tym, iż zapewnia ono takie same gwarancje ochrony, jakie są na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tym samym spełniona jest przesłanka określona w art. 47 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.

Komisja Europejska wydała w dniu 20 grudnia 2001 r. decyzję 2002/2/WE w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych zapewnionej w ustawie kanadyjskiej o ochronie informacji osobowych i dokumentów elektronicznych (Dz. Urz. UE L 2/13 z 4. 01. 2002). Na mocy jej art. 1 Kanada uznawana jest za kraj zapewniający odpowiedni poziom ochrony danych osobowych przekazywanych ze Wspólnoty do odbiorców objętych przepisami kanadyjskiej ustawy

o ochronie informacji osobowych i dokumentów elektronicznych. Należy zauważyć, że ustawę tę stosuje się do organizacji sektora prywatnego, które zbierają wykorzystują lub ujawniają informacje osobowe w ramach działalności komercyjnej. Pewne wątpliwości może jedynie rodzić kwestia zastosowania przepisów powołanej ustawy kanadyjskiej do danych pracowniczych. Biorąc jednak pod uwagę, że dane pracownicze podlegają ochronie wynikającej z przepisów ustawy o ochronie informacji osobowych i dokumentów m.in. wtedy, gdy dana organizacja prowadzi działalność gospodarczą, która wiąże się bądź z międzynarodowym przepływem danych, bądź z przepływem danych między prowincjami, należy uznać, że taka sytuacja będzie miała miejsce w niniejszej sprawie. W konsekwencji została spełniona przesłanka określona w art. 47 ust. 1 ustawy, a zatem Generalny Inspektor obowiązany jest umorzyć przedmiotowe postępowanie w omawianym zakresie z powodu bezprzedmiotowości.

Z uwagi na powyższe Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-93 Warszawa).